موږه دوه په دوه ملگري

شعري ټولګه

شاعــر: محمدالله شبرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نېټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالـــۍ

Present

تاته!

زړه سواندو و الدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پېژني

او زړه کې ځالی ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونې ټولنې يادداښت

د شعر په رنګينه نړۍ کې يو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د يعقوبيو ليسه کې په ۱۳۸۵ل رامنځته شوي . د نوموړې ټولنې د رامنځته کيدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پياوړتيا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي يې په ارته سينه او ورين تندي دځان مسوليت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکيدلي شاعران او ليکوالان راټوليږي، په زړه پورې شعرونه، ليکنې اوروي، او کره کتنې ته يې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکي هيلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او ليکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مينه والو ته يې وړاندې کوي، او د ځان او سيمې لپاره يې ستر وياړ بولي. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زيرۍ په ډول زياتوي، چې انشاآلله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډير نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځينې يې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست ميشتو، د ادب مينه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وايم.

په خورا درنه مينه

رحمت الله فائيز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړیو پسرلیو کې یې د خپل زړه براس پکې ایستلی او طبع ازمایي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجیبې او زر بدلیدونکي وي،ځوانان چې څومره لیکلوته لیوالتیا لري،له دې بیا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بیړه او تلوسه لري. خو ډیر دوستان او فرهنګي ملګري مې لیدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښیماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکیو ځوانیو او د کار په پیل کې یې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حیثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تیریدو او پخیدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخلیقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زیات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب یو څه ووایو، چې د ځوانو لیکوالو او شاعرانو که خدای کول یو څه ورته پام شي او د خپلو تخلیقاتو ښکلا او هنریت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اویا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهیم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا یو له بل سره نه بېلیدونکې مفاهېم دي، ځینې هنر څیړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، یعنې کله چې هنرمند خپله تخلیقي پدیده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات یې تراغېز لاندې راولي، او هغه پیغام چې په نوموړې پدیده کې یې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په ښه نفوذ کوي، او خپل قوت سره يې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره يې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك يې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه يې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غیږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا يې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا يې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په ننني اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کېږي چې له اوسه په پېل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او تر ډېره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پاېښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیك فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکې لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د برې په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څېړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوموا کاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښـاغـلی

راته خــــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مـې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـرلوري مې ځارلـــې يوښاغلـې

که باران د محبت شېبې شېبې شــي

مـا د زړه په سـر کرلـې يو ښاغـلـې

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت ببرړۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصوير په سپينو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولډر وايي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښايسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پيدا کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی. شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مينه ناك، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د يو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صيب له ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعرۍ کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره نمونه يې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتي ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زره چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د نااشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلــد و کلــیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژوندون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.)) نو حضرت جامعي^رح^ ورته په ځواب کې وايي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وايي:

لـکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچــوي
داسې که وینې شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکې کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وایي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نـشه دي هم خـمار دده غـــــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وایي:

غزل یې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترځنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کارونې ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو یې تېرېږو او په راتلونکې کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب یې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي یې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په څو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصـوير پـه سـپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځــور د ځان ليدلو
په ګـــــريـــوان د يو مـــين ځـــپې اوبه

ددې جــينــۍ په تـنـدي سـپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستــا ناويــتوب زمـا د تن جـــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابنــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما يو څو نيمګړي کليمې

ژوند يوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لويږي. دغه مضامين ځينې په ډېرو زرينو او مرمرينو کرښو کښل شوي وي،چې له ورايه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شيندي، خو ځينې نورې پاڼې بيا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سينه غمګينې او بوږنونکې کرښې پربږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنيو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کيدای، بلکې په ډاګه وايم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به يې درکړی وي. خو ځينو به بيا د اندېښنو ددرياب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به يې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هېنداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بيا يې د تخيل په ځواك انځورونه اخلي او مينه والو سره يې شريکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که يوځل ځينې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به يې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ايستل به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی: ((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېرېږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټېزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې انډیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

منـنـه او کــورودانــی

د څښتن هزار شکر چې ماته يې څه ورتيا او زيات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشويق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې يو نوی ګام اخلم. په ډيرو کمو نيمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانۍ ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد ځيرنوال بسم الله حقمل صيب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زياتو بوختياوو ترڅنګ يې زما دغه ټولګه له پيله ترپايه مطالعه،اصلاح او طلايي ليکنه يې پرې وکړه،دده له درنې سيورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صيب نه زښته زياته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او ليکنې حوصله يې ولرله،همداسې تاند او مستان يې لرې. د ښاغلي نقيب رسول کليوال د مينې او احسان پوروړی يم، چې زما په شعري ټولګه يې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې يې پرې وليکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بيخه ډيره مننه او تشکر کوم،چې د سيمې د پياړو شاعرانو په شتون کې يې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت يې پرخپله غاړه واخيست، د لا بريالي او نه ماتيدونکي يون په هيله يې. دخپل بيدار ملګري ضياالرحمن تنها به زياته مننه وکړم، چې زما په اړه يې يو څو کرښې وليکلې. له خواږه او مينه ناك ملګري شمس الله ساحل صيب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرينو ګوتو يې د کتاب او پښتۍ ډيزائين وکړ، او نوښتګره ښکلا يې پرې ولوروله، ارمانونه يې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځيرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې يې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مينې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مـــنور شو ټول جـــهان دده له رویه
راخـــتلی لکه لـــمر دی زما یار دی

خوار **شېرزی** یې له صفاتو نه عاجزدی
دهـرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجنګونه اې وطنه

لا ترڅو به وي خزان پر افغانانو
دغه تل عمري غمونه اې وطنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښلي
نن بلېږي پرې اورونه اې وطنه

راشئ راشئ دوحدت لاسونه ورکړو
چې پوره شي ارمانونه اې وطنه

نن دخپلو کړو په وجه بنديوان يو
نور به مات کړو ځنځيرونه اې وطنه

زه شېرزی دې تل ودان غوارم له ربه
په دعا لپه لاسونه اې وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولـــــنې

هغـه خوار شه چې دعــلم مخه نيسي
علم هــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعـــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

رون مشال دی په هرځای کې پکارېږي
علم ســتره بينـايي ده د ټولـــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولـــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

بهار بهار شـــيبې د ګل پر څانګو
مـــنزل ته رســـــو د رڼـا پر وړانګو
شيرزيه ځار يې شم غني يې کړمه
دې اســـتادانو دغـو لـــــويو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلـه به لتـون کـــړې تر ابـــــده
اې شـــــيرزيه زندګي بې کتاب نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښـــــاغلی
راته خــــاندي غلی غلی یو ښـــاغلی

د نظر مــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هــــــرلوري مې څـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښـــــاغلی

د احسان زولنې څـــوك شي ماتــولی
که یا دېو شي یا ښـــاغلی یو ښـــاغلی

ترې چـــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خـــواته تللـی یو ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هـر وخـت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بيا يـې سينې سـپرکړلې بيا ژنې راوتي دي
څـوك چـې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جـوړبه يې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دين بانـدې غـيرت کوي داکلی دې وګوري

مينه قـربانی باندې پايښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غـرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډيــر به بيـا مـنـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر يې چې صفـت کوي داکلی دې وګوري

ګلونه رنګ په رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېګاه عجيبه غوندې شپه وه ما يې مخ ته کتل

هســــې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غته کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمــا د جــان غـوسه سـړه وه مايې مخ ته کتل

د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمــا په ورون ويـده وه ما يې مخ ته کتل

بـاڼــه يـــې مـړه اننـګي سره د وېښيدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل

شونډې يې جوړې وې ګيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه يـــې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل

ســحر نــږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزيه بل شــان ننــداره وه ما يې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

ښـومره پـه هـنر دې رانه واخيستو
يـاره د زړه سـر دې رانه واخيستو

خيـال کې بې اسـرې نه يم غني يمه
خير دی کـه نظـر دې رانه واخيستو

وا! د کلـي خـانـه دا تـه څـه کـوې
شپه دې کړه سحردې رانه واخيستو

اوس لکـه پـه دښته کـې تنها ګلاب
چـارچـاپېـر بشـر دې رانه واخيستو

ځان مې درشيندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې پــه ډګــر دې رانـه واخيستو

ژېـړه ژېـړه ګـرځـمـه پـه کلـي کـې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخيستو

زه خـو لاتيـاره سينګار نـه ومـه
وشېـرزيـه ژر دې رانه واخيستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې ټيټې دي ليـــدلي
همېشه مو ښېښې پخپل تبر وهـــلي
همېشه زمونږ ګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلي دي وژلـــي
همېشه د خلکووړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځينې سترګې راايستلي
همېشه مـــو مـــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك كــړی
همېشه مـــو په کالو کالو ســـاتلي
همېشه مودشنکي چـــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګـــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پـلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښـته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مـينه

همېشه مو خپل سرونه جنګـولي

همېشه مو دچاياد باندې شېرزيه

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغــوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپين مخ باندې تکـــه توره زخه

د غـــزل د ښـاپيـرۍ د خــولې نه اورم
ســندريزه مـوسيقــي د زړونــو خوښه

ځـان د ميــو په پيـــالــو نشـه کوم نه
خـمـــارونــه د يــو چـــا د ليــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوږين کړ
کـــه چنـــــار نه رالـــويدلې ژيـړه پڼه

که ته لاړلـــې **شېرزيه** ياد دې شته دی
شــاعـــري دې په بــلا زړونـوکې ښخه

مرغلیڼې کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشــقان د زړه په وینو کرښې لیکي

مــونږ ددواړو نظــرو تــه احتــرام کــړو
شــاعــران پــه نازنیــنــو کرښــې لیکي

دا ټــولـنــه له څو رنګــه خلکو جوړه
ځینې ځینې په اغــزینــو کرښې لیکي

چــې د خیــال لــه دایــرې وتلی نشـــي
هــغــه بیا په مــرغلینــو کرښې لیکي

پښتــونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیــکــولان په ځینو ځینو کرښې لیکي

دا شــېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خــو قــلــم پــه ذره بینو کرښې لیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ښنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کـوم د داســې ښکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون ټـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شـــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګـــــري

ناست په خــوا کې سره غلي

لکــه باز نه ترهېدلــــي

سترګې یوبل کې ګنډلي

داسې نه لکـــه د کلــي

لکــه لـــرې نــه راغلــي

شــونډې نه خـوځـي ترلــي

دومـــره درد دواړه وهـــلــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصــویر دی

بند په بند دغــم ځنځیردی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامـخ یوبل ته ګــورو

په ښـېرو کې مـوتغـیر دی

روښـــنایـــي ده را روانــه

دا د پــیـر بـابـا تعـــبیـر دی

ځه چې یو بل ته نظر کړو

د صحنې تمثیل د چا و

مینه ناك شو یو تر بله

نه د تا و نه زما و

څه پلان خوخامخا و

پټ پناه پردې تر شا و

ځه پرېږده چې هرڅه وشول

مهم ژوند راته د تا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هېر پام د راتلونکي
ژوند د هیلو ډك كاروان
بلا وه برکت نه و
نوربه خیال ساتو په ځان
دژوند سخته خاطره مې
په زړګي باندې پنهان
لوند په اوښکو مې سلام
د شېرزي د زړه درمان
زه له تا شمه قربان
بس ارمان ارمان ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خـوږو یارانـــو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درتـــه ږدم نمـــایشـــونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بـویـوئ ښکلـي ګلـونه په ګلبڼ کې

دا تحفـه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خـــاطـرې د زړه حالـونه په ګلبڼ کې

تخیـل احســاس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنـــګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نــن یــې وایــو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېــرزي د زړه رازونـه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

ستا ښــــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښــکلو مینه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مینو کیسه زړه ته رســــــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلـي مازدیګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مـې وکـړل څو بې درېغـه ټکانونه
د خـوبانـو ستـر رهبـر ته مې نظر شو

راکتـل يې خـو شکـمـن و بېګانـه وم
ځلیدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېـره کې يـې له ورایه مینه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېـره يـې زړګــی راتــه ډالـــۍ کړ
څـه جـادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېرزیه** چې ځیګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کيسه نه کړم
رعايت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته يوه تحفه کړم
تا به ښکلي تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمــزمه کړم
د زړه کـــور به ويرانه کړم
تا به لويه فلـــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامـــه کړم
نوره ووايه چې څه کـــــړم
داارمان به دې پوره کـــړم
دا به واړه درته زه کـــــړم

زړه دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کـــــړم
نو ارمان به دې ايره کـــړم
دا تندی به په سجده کــړم
له شــــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلــــــمه کړم
نور به ســــوچ د اينده کړم
چې دا بد کــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســــــره وکړم
اې شــېرزيه دا کيسه کړم
بس خـــوبانو مينه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخیـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروریت له ماڼـۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بیا به څوك نه كوي كیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خــو زمـا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفـا او نېکـي نه پـــېژنـې
شېرزی به نه کړي اند ېښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلـــي مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـــبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمــــا قـــاتـــل دلـــــبره لېونيه
نن به ووايـم د زړه حــالــــونه تاتــه
راته غــوږ کــېږده لـــه ســره لېونيه

د نکريزو نه مې لاس رېږدي يريږي
پــه تــا ځـــه کـوم اخــتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بابـا د وخـــت خـنـجـــره لـــېونيه

فلسفـــې ته ګوتې مه وروړه وړوکيه
هســـې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

په روه روه ملګري

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقـــدره لېـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبـــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دې پـرېښـــودمه لــمـــره لېونیه

جګې جګې منارې دې کړلې رنګې
اې د سپینـــو زړو شـــرره لـــېونیه
د مستـــۍ د شوخـو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـــرېـږه سره پرهـــره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونـــد رهـــبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خـــاندو کله ژاړو عـــــــادتونه د وطن کړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســـتو خمـــارونونه خمار خمار راتول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپـــینو اوښکو تر ګـریوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــــږ خـــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چـــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختـــونه تېرکړل
درتـــــه ډېــر دي امیــــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولــــه سیلــونـه پسرلیه

چې یې وستایم **شېــرزی** په غزلونو
دنــــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

هره ورځ په مکتب ورځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

سرې شي شرابي شي ګنهـګارې شي
ښکلـو ته کــتل وکـړي بدکارې شي

زه کـه ترینه هرڅومره توبې کـړمه
بیـا هم لیــونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دي یادونــه یادوم ګــلـې
سترګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګــونه
ماتـه چې راوګوري خونــکارې شي

پـــام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظــره شي بیــمارې شي

وګــوره **شېـرزیه** مـخـامـخ ورتــه
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمـان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موڅاروان شه لوی اختره

د غمـو سپلـۍ وهلي سـاه مو بـــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لـړې وشینـده خوښۍ پـر افـغـانانـو
تـه یې هیلـــو ترجمان شه لوی اختره
لــه ډېر وختـه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره
مونږدسولې دجام تږي دلتـه ناست یو
په وچ حلق مومهـربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې

د موســـی په لار روان شه لوی اختره

ډېره روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـې ملکـه د ښکلا دې تاج ته واخلـي
ښکلی لـــعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکـــریزو د یو چـا په سپین ورغــوي
د شیـــرزي په نـوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انـسان دښمن دی
کفـري جهان د مســـلمان دښمن دی
هـر یو منکــــــر یې سمې لار ته باله
فـرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناکــرار یمــه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار یمـه دلبره

غریبـۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هــــر چـــا د ولـــو بار یمـــه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوریم
لـــه کـالـــونـونـه بیمار یمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســـتا د سپینې غاړې هار یمه دلبره

چې دمینې په لارځمه ګرم مې نـکړې
د منصور د وخـت یادګار یمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بـل یار یمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لــویــې لارې پــه مزل یم

ستا تر دره نـن پـه یـــبلو پښو روان یم
پـه اغـزنـو لارو تلـونکـی یمه پل یم

زړه پـه مثل د هېنداري ماتیـــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کـول د زړونـــو جــواري ده
زه ســاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

ځوانه روح پـه ماتې ساه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــم لـــه کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســې ګنهــګار لاندې راپرېوتم

ســتوري به دچا درته پناه یوسي
زه تـرینــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـېرځواني مې وه
اوس لکـه بـیمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډېروخدایانوته
څارشم له یو څارلاندې راپرېوتم

ویې کړو انکارد پاکې مینـــې نه
زه **شېـرزی** بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غـولـولی يم څو څو ځله تېروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

ته چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لـــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هيـلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کـې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

رنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بيزار دی زما زړه دی

واړه عمر چې سودا پکې د غم وي
چې کندړکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صنمه ژړا بس کړه
دارقيب دی دايې کار دی زما زړه دی

محبت خو پاچاهي يا ملنګي وي
چې ورګډپه سورانګاردی زما زړه دی

د **شېرزي** غمونه ډېر زړه يې وړوکی
لاروی ددغې لار دی زما زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تیټېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتـانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بـدن مو یو دی کار ترې دواړه اخلـي ظلـم کوي
زړونـه پـه آه و فـریادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چـې بـه دښـمن ته لـکـه ډال ولاړ وو هـغـه ژښـي
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
لـه اصفــهانه پاچــاهـــي وه تر ډهـلـي تختـونو
نن مې کـابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابـل د ســرو غمــیو ډک و ښایستونومــور وه
د ننــګیالـو زلمــیو ډک و ښایستونومــور وه
د ملالـــۍ په خـوله ټپه وه ځوانان وړې زمـــري
هـغـه مـیدان بریـو ډک و ښایستونومـــور وه
د بـــګرام پېــغلې یې سـلام ته راتلې ډلې ډلـې
هېــواد د ننګ سـړیو ډک و ښایستونومـور وه
د سومـــنات سـاه یې راوویسته د تــورې په زور
مـلت د پاك زړګــیو ډک و ښایستونومـــور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اټک به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شي
د خړ خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له ښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننګياليو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننګرهار د ښايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خړ خيبر خوشال ملګرو زما لويه پکتيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیـــا دی ځلـــیدلـی وطـــــــن
ارمــــان چې نن دی غـورځیدلی وطـــــــن
د وطن غـــیر کې مو خـاپوړې کـــــړي
هـم مـــو د لاســـه دردیدلـی وطـــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موټی به شـــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطـــــــن
ملهـــــم د کار غواړي ټپي وجود یــــــې
مـــا د خپل تن په ځېـــر ګڼلی وطـــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغانـان
ګلان ګلان به کړي خـزان وهلي خړې باغچـې
نور به په لــویو لارو نه کــري اغـزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شـــېرزیه
ددې وطـــــن واړه زاړه پېغلې زلمي افغانــــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلـــي هېـــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کیسه

د زړو کیــسه ده ســترګې څه ووایــي
میـنــه خــوږه ده ســترګې څــه ووایي

اوښکې بــه دروـمــي قافـلې قافــلې
دا یــې ګیلــه ده سترګې څــه ووایي

دوی خــو لیــدل کــوي دزړه په امــر
زړه عـجیبــه ده سترګې څه ووایي

زړه کــه پــرې اخلي تصــویرونه دچــا
ســترګې کمــره ده سترګې څه ووایي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تـوتــه ده ســترګې څه ووایي

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفـه ده ســترګې څــه ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچابه رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستـــر باندې پـــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژونـدون کې یو د هـرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان څیـري لېـوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عـاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شـېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمـــا یار و رسیـــدلـــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې کوم خبرې سپينې دي
يه جانانه ښکلې ګلورينې دي

مه ګرځه اغيارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وينې دي

ټوله دنياګۍ ورته حيرانه ده
ښکلې پښتنې خو نازنينې دي

ستا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښکليه اور ورينې دي

اوس يې له دې ښاره کډه تللې ده
هرڅه يې **شېرزيه** اوس بې مينې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسې مري مې د وجودهريواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
په ســلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصويرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيـغـام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونــدی یم
په بسترپروت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مړشمـه افسوس به وکـړې
زخمــي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګــلفــام راشه په تا ژوندی یم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې يتيـم دی هر سبـــا ژړېږي
د شېرزي وينه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشــــــــه په تا ژوندی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه

د پردو په لمس بېلیږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکاریږي
نه له یو بل قربانېږي پښتانه
پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژني ژني یې قتلېږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکېږي
څو به مري څوبه کمېږي پښتانه
نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوییږي پښتانه
دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تهغرتولېږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چـې په خپلـو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې ميړاني دي پښتانه دي
پــرې وريـــږي د سکــــروټو بــارانونه
د بــل ځـــانته سپيلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګـــرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وګـــرځيدو
ژوند مې د ســرو لـمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځيدو

ګل‌پړۍ روه په روه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســـتــه لېونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو محـنت اشـنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره مېـــنه مـــې درکـــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښــه په اعتـــمـاد مې زړه درکړی و
خــامه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې دیـــدن پســې ژړلــي وو
سمــه درخـــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شېرزیه داســـې کار وکړ
ور د پاچــاهـۍ ومه تا خاورې کړم

ګل په ګل خوږه مڅکری

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خاوروکې ګذارشوم که باورکړې

د مرګي شراب پیاله کې راته وړاندې
په لیدلو یې خمار شوم که باور کړې

د اختر په ورځ دې رانکړل لاسونه
له مودونه انتظار شوم که باور کړې

په زرینو سندریزو ګوتو جوړ وم
ستادسپینې غاړې هارشوم که باورکړې

خرخزان مې کړه راوړه ستا چمن ته
زه دې یار شومه ریبارشوم که باورکړې

د شیرزي امید یو بل پسې ډوبیږي
له ژوندون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازديګــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـــــپو راکولـــې ما به څښلې
لکـــه اوښکــې مـرغلـرې شنې اوبه

مـا ويل چې که اشنــا اب حيات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې ليدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کــې مې انځور د ځان ليدلو
په ګـــرېــوان د يو ميــن څپـــې اوبه

سپينې شګې يې په تل کې پرکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهـد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شـــېرزي اوښکــې راتلې رڼــې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکـــرلـې پټـــې ته رانه لاړې
فـــریادونه په خـولګـې ته رانه لاړې

تش کالبوت یمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خـــو وخښلـې زمـا دزړګـــي وینې
تاویـدلـــــې لـه مستې ته رانه لاړې

دغـه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې بېل بېل سرلیکونه
کلـــه غـــم کله ښــادې ته رانـه لاړې

د شـــېرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شې سرې غوټۍ ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چــې په ما د ظــلم پښه اېښي ده
د زړه په سر مې ستا کيسه اېښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وايــه جان
مــا ســره هــره خــاطـــره اېښي ده

مــرګی هم زړه غوندې ياران بېلوي
په زړه مــــې هغه جنــازه اېښي ده

زه مســلمــان يــمه جنــان يـــادوم
ټنــډه مــې يار ته په سجده اېښي ده

شـــېرزيه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګيله اېښي ده

ځړه په روه روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجـلــوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغــزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمڅو کې دي بندي کړم

اخــېر څـه جــرم خـطا راڅېنـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حـسن تجلـو يم سوځـولـی
اخېـــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وختـه راغـلل څه خزان خو نه دی
دغـــه بـــادونه به كـــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يـې نوره نه جــوړوو
شـــايـد بابــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغـانيت په نامـه
شـــېرزيه خير كـه مو ســرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خـو تـاوان غـواړي
کـله بنګــړي کلـه پـېزوان غـواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي میــنه
غــریبـان ځکــه ترې امــان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلــته هم سرغواړي هم توان غـواړي

د سترګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو څاروان غواړي

کــله به وتــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شـېرزی له تانه چې زلـفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــاعـري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچـــې دا توري بندپه بند ترڅم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خـالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وايي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګـیه څــه وايې مـین یم کــه مین نه یمه

د شاعــرۍ دنیا له ډېرو حقایــقو ډکـــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېـره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتـور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوی کړی
درتــه ښايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جـوړوي له اور ګلونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړې په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو باڼــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کلــه چې وخــتونه شــي بیا به حسابونه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانـونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جداکړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګـــي اهــونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمــرونه ځار دې شم
دزړګـــي سـودا مې تا سـره وه پټه
تا خـبر کړل عالـمونه ځار دې شم
ما په هر لـمانځـــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېـــرزي دلـېونو خیالـــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسی

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهيدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته ليـــونۍ په ديـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د نښترو پاڼــې
تـه مــې د زړه په سر چينه وختې

زه به دې عـمـرعمـرنه هېــروم
ښايسته انځورشوې آيينه وختې

ټکــه غرمه ده شېرزی تږی تږی
تـه مې په لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مــــــوري بغـــيرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مــــــورې
کوم چې به ستا په غیږ کې ما تیراوه
هغه پستې خــــوږې خــــوږې خبرې
کله هم ســــــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خـــــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجـــــزیم دا کولی نشم
مـــــکې ته تا په اوږو وړلــــی نشم
تا خــــو په ژوند ډیر نازولـم مـــورې
له هرې بدې دې ســــاتلم مــــــــورې
زه چې ماشــــــوم ومه دســـتا په غیږکې
خـــــوله مې خـــالي چـــــرې ژړانه نه وه

شپږ په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړې شــپه به وې ویــــښه ناســــــته
په الــــــــهو به دې شـــوه ژبه سـترې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مـــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــه مـــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مـــورې
مادې هم رب په دواړوســـترګـوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــــر وغــړاوه
په ورین تندي مې ســتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هـــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــوره تـیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مـــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــورې
ته د **شـېرزي** زړګی یې مـــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د سترګــوغــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې یوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونـــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جـنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلورکړم
تـاابلیس دپرېښودلو مصلت[1] راکـړ

یـــادوم به یې تـرعمره اې **شیـرزیه**
چې په ژوندیې پوهیدلوعلمیت راکړ

(۱) مصلحت

خاطره

د زړه په سرمـــې خاطره ليکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامـه ليکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مويو
اشنـا د سترګي ژوند کيـسه ليکمه

د زړه په وينـــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګيله ليکمه

کله دې غـم کله ښادي ميلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله ليکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کيږي
چــاته ترخه چـاته خـــوږه ليکمه

ستادخوبونو تعبيرونه ګران شول
شېرزيه ژوند دې شوګيره ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلتـه څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلتـه خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غړ چمبې چمبې و

تــا مې سلګـــيونه لذت اخيسته
زمــا زړګـــی و خـــو ايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني راځي
مخــکې راتللـو خو وړمې وړمې و

هغه وعـده يې کـړه پوره په مينه
وجـود يې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزيه ستاله سترګواوښکې تللې
ګـنـې د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلــوه دې لرې لرې تـللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بـــورا پرځـای شــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مــې دی امیــل د امـیدونو
ستا پرغاړه زوږ اوشور په تورو سترګو
د رقــیب سینه به یخه شي چې یوشــو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وږمــې پـریــوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

ږیره روه په روه ماګرمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږې لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هــر سـړي نــن ښه بد پيـژندلي دي
ولـــې بيا د بــل كيسې مني جانه

دا كلــى خــو مينه مـين نه پريږدي
خـوار مـين د كلــي نه شــړي جانه

ډيــر به د نخــرو په چـــړو ووژنــې
وادې چــول ليچــو كې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شـــېرزى به كډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غــر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقــې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندې منـــظر

داشپرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کــوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر ته!

ته د اخــــــتر د خوشالیو میلمه
زه د نـــړۍ واړه غمـونو کوربه
داچــې ترتا در رسیدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅیدلی نشم
ســلام ســلام قـــربانه
دامې پیغـــام قـربانه
تا ته اختر مـــبارك
دازرین لمرمبارك
******
شي دې اخـــــتر د خــــوشالیواخـتر
د غـــم ځــپلــو د خــوښــیو اختر
دغه د اوښکــــــو ډکې سترګې
که دغمـــو ځینې شي سپکې سترګې
اختردســـــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دایتیمـــان چې په خـــنداووینم
خان وغریب چې خواپه خواووینم
جـهان ته وښایوهرڅه کوی شو
بغیرله جنګه یوکیده کوی شو

گرانه ورور په ورور مبارکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلـــه په رښـــــــــتيا اخــتر يې
ته به نــو هلـــه د هـــــر چـــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــــو په خـــوښيو سـره
لــه اتڼــو ډولـــــــو ســـورنيــو سره
دا خپل لاســــــــــونه به د وينو پرځاى
داځلـــــي سره كړو په نكريزوباندې
اختر د ټـولـــو مبـــــارك شېرزيه
اوږي شه خلاصي له ټوپك شېرزيه
******

هغه څوك چې په لـمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسـجد كې به تنها و
د ساقي ســــــره مې وليد ميكده كې
نن يې څــــــــــانته ناروا عمل روا و

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورك شې سـمـه لاره کې

نه دې هــیرولی نه ساتلــی شـم
یـه صنمه ته چې ځان بـیزاره کې

وباسه نفـــرت د زړه نه وباسـه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سختـه چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه شیرزیه ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ

موريې بې له تامې ژوندسلګی سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهـر مې نـښه د يارۍ دی

د تا غــيرت شــي ارام د ټـولـو سـتړيـو
اوس مې هغه مينه خاورې زړه تنکۍ دی

خـوږ انځـور دې راته سـترګوکې غړيږي
څـه يادونـه څـه دې غـم دلۍ دلۍ دی

جنـتونه دې د پښــو د لانـدې خـانـدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پرښــتـه د ذوالجـــلال يې
يــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له ليمو دې اوښکې پاکې کړه شــيرزيه
محمـد هـم جـدا شوی له مورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټۍ مې کابهار مې کا
ومې وژنه زلفو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشم ګرځولی زولنې ګرانه
صبر تمام شویدی په لار مې کا

ډېر ډېر ستمونه مې زغملي دي
تورو شپووهلی روڼ سهارمې کا

هر وخت به د یار په نرمه ژبه یم
وزما **شېرزیه** خوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدایۍ کې
ژوندون ګران دی بې له یاره تنهایۍ کې

مجبــوري ده د زړګـي پـه لاره دروم
د پاچا ســره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځــوانانو جنــازې وطــن کــې ډېرې
ناپوهي ده جهـالـــت دی کورنۍ کې

پښتــــانه یو پښـــتني غیرت به ساتو
په نـامه د احمـدخـان یو په نړۍ کې

ازغــي تل وي د ګلـونوسره څنګ کې
اې شـېرزیه غم او درد وي په یارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځـېږي لـيونی وي
نه مـړ کـېږي نه رغــېږي ليونی وي

تــل دځـان سره دخيــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـېږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د يـار مـخ ورتــه يادېږي ليونی وي

د پيغـوراو دتهمت کيسه کـې نه وي
خو چې يار يې خوشالېږي ليونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې شېـرزيه نــه بيـدېږي ليونی وي

ځوړه دوه په دوه مالګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګـرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پـــیدا د مـحـبـت د پاره
د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم رنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کـــله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبـره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښـکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځیدل خوښوي
نــه د پيــسو اود مــحــــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چـــل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کــــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پوهــيږي ګرانه
ځان به لوګی خويارښه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شـــــــېرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شېــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

غزل

زمـا ژوند زمـا ایمــان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مــوږ وعــده درسره کـړي خـو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قـافـلـه د ژونـد تــوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلۍ خزان دتا په لاس کې

که مې خیـال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشېرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخـــتره ستا اظـــهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هـره کوره فـــریادونه راځي
د ژوبلـو مړو شمـار کولی نشم

اختره راغللـــي یوه شېبــــه وې
د خپل جنـان دیدار کولی نشم

مرغــــانو داچې ځنګلونه نشته
د ګـــلاب ګل چنــار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شــــېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــوله نړۍ یې چې اتل یادوي
د ښکلو ښکلې مې کابل یادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل یادوي

ژوند بې وفـادی وفـا نه پیژني
درتــه یوه ورځ به اجــل یادوي

چا کـړل تنها کې په کارو لاسونه
څوك له مستۍ نه یواوبل یادوي

ترکهکشــانه رسیدلی شپرزی
څوك په زبان څوك په غزل یادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځينې غواړم

پـاکه ميـنــه پاك نظـر پـاك امـيدونه
راله راکــړه هسـتـي نه درځينې غواړم

ما د سترګـو نظر سترګــو کې ساتلی
د ګــودر پيغلـې اوبه درځينې غواړم

لــړې وکـړه د يارۍ د ژوند خــــبرې
چې دمينې په نوم زړه درځينې غواړم

په ايـرو کې دې موندلی دی **شېرزيه**
هغه **لعــل** لـړه شيبه درځينې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمان

رانه دې واخیستو درمان مرګیه
ولـــې به نه کـوم خپګان مرګیه

واړه دنیـا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه تـوته وه رانه بــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کـله مـو یو کـله مـو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغــزنو لارو ځـو او راځـو
هیـچا مو ونکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځې تل افغـانان
د شیرزي ژوند خزان خزان مرګیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راځغلي

تــولي لارې مې څارلې بیا رانغلې
سترګو سترګو ته کیدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډیرې نښــې یادګارونه دې را پاتې
مــا ژړا سلــګۍ وهلې بیا رانغلې
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
تریـنـــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایــادیــږي دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــن چـــې پټیدلې بیا رانغلې
مــــروربـــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرځومره زارۍ خاوروته وکړې
ګــــرانه نه یې راکــولې بیا رانغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري په ورو ورو ځه

نه پوهیږم چې دچا سپیره نــظر و
چې له مایې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرګي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هــــــر شي ته لاس اچوي
داسي مي زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرویانو د خــــوبرو پیغام څلور کونجه کې
په هـــــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سيوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبـه روزو دغـه شبنـمي غــوټۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کـړو مـزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولـې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګــــې درپسې لېږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماڼۍ جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته ورونوکې دوستۍ جوړوې

هــدیرې ډکــې په ځــوانانو شولې
مــوږ ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګـی دې کاڼی نه خــوږیږي پرچا
دلــته لګــیا دلــته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خــوار افغـانانو ته ږلۍ جوړوې

شیرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولــې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ

د غروردنګه مانۍ به دې راپرېوزي
خپل عمل به درته ګرم شي یوه ورځ

لږلباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ

لږ په خوارو عاجزانو کرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ

اې ناترسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ

راته ډېره کرېلیچنه لاړ پرته ده
اې **شېرزیه** سوال به هم شي یوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګړو ستاسو هم پاڅون غواړو

ښکلی وطن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتې نه شو
نوره په سوله کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پڅې
نور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی څښتن نه پیوستون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې یې زړګی زه دې یم ځان اشنا
ولــې رانــه نــه کــوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نــو
تــه رانــه جــدا کوې ګــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټۍ تاندې کړه
شه ځپــې ځپــې ښکلی باران اشنا

یه ګلابه تل به دې ښــکلا نه وي
مــه چــیره خواروکي بوراګان اشنا

وخپـــړه د لمر په شان شغلـې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هــرڅه یې د ستا په نوم بایللــي وو
ولې په شیرزي شوې بدګمان اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلونکي زنده ګي جوړه کا
تور قبرستان ته رڼايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
سوال و ځواب ته تياري جوړه کا

پدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشوت نه واسطه چليږي
پخپل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربه شيرزي ته اساني جوړه کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بـــس راځـــه د يوه لوري يو
زړونــه مـودي يوشانې معزوري يو

بې لـه تا پرهـــــر زمـــا جـوړېږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهـــر تر خوا جونګـړه دې
مــــــوږه د يو بل د مينــې توري يو

زړه ته مې راغلــــى يې دچا په سر
لـمر دې توروي ګرانه د سيوري يو

کوريې دشېرزي دزړه په سرباندې
اوس خو به يې ساتو چې کمزوري يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپينه لپه کې
روڼ لــکه اوبــه په سپينه لپه کې

هــرڅه مې د ستا په ســرمنلي دي
ژوندی يوه خوله په سپينه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګــي پاچــا
هغـه خاطـــــره په سپينه لپه کې

مه چيچه غاښونه ځوانيمرګه شې
دارمـــې وګاټــه په سپينه لپه کې

هوش راځينې واخله په خيالونوکې
مــــۍ يوه پياله په سپينه لپه کې

اوښـــــکې تويوه **شېرزيه** دومره نه
خـــانده څه ناڅه په سپينه لپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوڅانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په تغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فـریادونه له اټکـــه تر کابلـــه

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
کـه مو دا رنګینه خاوره له غلیمـــه وساتله

چې مووړکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژونـــدون دکلـــي لاره موږه خپله کړه بدلـه

ځواني هیلـــې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

هـا چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تختـه ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

ځوانه ګډه ویلي دي ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کـــړلو اور کلی درپاتې شو

مــا در سره پټــه میـــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــې ګــرانه دلتـه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیـرزی** خوپه انصـاف سره
مـه لګـــوه تــور کلی درپاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســـور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پــټو زړونــو يــې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بـند په بند تړلــی يم تاو رانه ځنځيردغم
تـا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنـم
مينـــــه د وختونو يې وينـه دې ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تــــا ګناه ګناه ويــل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك کول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غــورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مي يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشېرزی ګڼم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــی زمـا لـکـه غـنم چـاودلی
دښـمـن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوټې لوټې پروت دی
لـکـه په لـــويه لاره بـم چـاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه مابښامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشــال دې پـوروړی یم ګلـفـــامه
دحســن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښــې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړي دوړي توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهــګاره مـحـبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

ورځه ورو ورو پر ورو ملګري

غزل

د ګناه کلي کې ميشت يو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مــو تيـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولــو د مهتاب له کلي لرې

مازديګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبيږي
مــابنــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کــور له هر لوري رادرومي
نومجبوريمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سينه کې
بس **شېرزی** ورته حيران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربــه راولـــــې د میـنـــــې بــــارانـــونه
چې تازه شي پــــــرې دزړونو جوسونه

چې ویــده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تــرنــم کـــړي په پـرې شونډو غـــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلـــونه

پاکه مینــه مې د زړه په کـــور دیره ده
راتــه یـاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شېرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتـــه پاتــې شــول پریمـــانه ارمـــانونه

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليـــوني اجـل وهلـي تـرې ويــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختـلــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼــا پسـې تـړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د سـتــورو رڼا هـلـــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلـه وي تـاکلی
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اې شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

عــيـادت په عبــادت کې حسابيږي
بس دروغ منـافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هــرومــرو قيــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنـو په خـصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رښې اوښکــې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شېــرزيه
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګــړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمـانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شـــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چـاپیره هـوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شپرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســـرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مــو د پرهــر پر کــټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك كه ګــټه تاوان وشـــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټــوپك پرځای قلم واخلـــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولــې ته وو ایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

ډېره روه روه په روه روه مټکرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټـې د پيڅـې شـــرنګ يې نشته
ربـاب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقـــــي جــان هــره خـــبره منم
خـــو دابه نه وايي چې بنـــګ يې نشته

د تـــورو بريــښ يې تـر اسمــانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حـــسن پـــيره نن خـــيرات ټولوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيـــنۍ په تنـــدي سپينه روپۍ
څه پکــې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګــوګل په ريســـرچ يـار لټـوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پــــرتـې وې د منـــګيو ټـوټې
شيـــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځانته مې ګمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد ګماني وشي

کلى مو له ښاره بلا لرې دى
يو نيم پکې کار د بازاري وشي

وشيندو تخمونه د ګلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره يې له تيکې نه راوويستـه
اوس به تربنه خامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هله به شېرزيه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګــړې ته راځـه رادرومه

پــه ډېـره ميـنــه مې بــلـنــه درکــړه
دغه پــيـغــام مــې ومنــه رادرومه

د غـــريـبـانــو ښـــادي کـله کـله
لـږ يې د زړونو خـيال ساته رادرومه

د واړه عــــمر فيصلــه يې کـيږي
ځــان يې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

ستر ګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکــــوه ژرژرې راځــــه رادرومه

کلــه ښادي کلــه غـمـونه ګــرانه
شــېرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړګې توروه خو دومره ډېرې نه
اوښکې تویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیچې شرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژوندون خوږې خوږې شیبې
لږې یادوه خو دومره ډېرې نه

مه کوه شېرزي ته ډیرنازونه هم
شوخې کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکـه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لـــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خوږې خـــبرې کړې
زه به غـلـی پلـی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غـاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په ټال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي یم
ته مـرشد د انس و جن زه یقیني یم

لوی دریاب دبیلتانه ازغینه کرښه
زما یاره ته عــــرب زه عجمـــي یم

ستاله میني مې دمینې لارموندلي
هسې نه یم چې په هرلوري رهي یم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده یمه جنان ته په تندي یم

کلـه کلـه په بهــار پسې قتـــلیږم
تانده هیله دشېرزي دپاك زړګي یم

میرمن روح ته په مسګري

قلـــم

لاس کې مو ټـوپك قلم ته بد وايو
ځکه خـورو تيندك قلم ته بد وايو

تـــږي يو د خپلــو ورونو وينـــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وايو

زړوکې مودجهل چينې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وايو

څوك به مودسترې ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قلم ته بد وايو

جنګ موله بهره کورته راوســتو
يم شېرزی هك پك قلم ته بدوايو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لــه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خدمت کولو
څاڅـکو خــولو مې پـﺎلل ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکۍ موسکۍ کېدل ګلونه

زمــا د هيلــو دنيــاګــۍ وه دلته
کـــرار کـــرار به لـــوئيدل ګلونه

د ژونــد کــيسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غــــــزل کې ياديدل ګلونه

شـو دړې وړې د خوښــيو محــل
شـــېرزيه ښه ورژيــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلې له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غوندې وختونه په موږ راغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لو ګډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هرچا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې یادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خیال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپینه لاره
لاروي ځینــې تــېرېږي اوکنه

په ټالونو زنګیده به دې هېرنه وي
هـغــه مینه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مــــرامه یارانه کې
دښـــــکلا ډېــوه بلېږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګۍزما **شېرزیه**
درته ســترګوکې غـــېږي اوکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصویر

جـوړومه دې تصـــویر په سپینو ګوتو
سپیني غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیـــالـونو کې تر اوجــه رسیـدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څـه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژنـي مې ضمـیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کلـه راکـــړي راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنــد کــړمه د چـانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پـــیر بابا کــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځېدم لکه کــوتره
د یو چــا دپـــاره ومــه مـرغلـــره

دښــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښـــایست دتاج محل وم پیغمبره

لـونګیـن مې دسینـــې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلاګانومې سیال نه و
ومـــه پېغلــو کې روانه تر ګودره

نــازوم به دې **شــېرزیه** لاترعــمـره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربـه راولـې بـاران په شـنه اسـمـان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چـې پوره شي د مودو مودو ارمـان

د وختـو ګـرمـو سیلیو ځـغـلولي
د جـنـون تیـرو ازغـیـو ژړولـي
قـضـا شـوي دیدنونه به ادا کـړو
مـین زړونه مـو زیـړې تبـې وهلي

دغـه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجـاهـل طـبیب به وشړو له منځه
نرى شونډې به غـزل ته حـواله کړو
دا ظالـم صلـیب به وشړو له منځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـيوره مو دمــه دزړګــي ده
دارمــان خــونه مو ســمه په زړګـي ده
نــور به لــرې کـړو له زړونو نفــرتونه
مـحبـت نـرمــه خـــبره د زړګـــي ده

ژونـــد به پـيل کـــړو په نوي نوي بڼه
د زړګـــي ګـــلان په مينـه مينــه پڼه
لـــږ به يو بل ته اشـــنا ترغـــاړي وزو
د الفـــــت مجلــه جـــوړه نوي ګڼـه

په کـرار کـرار به کـړو پستــې خبرې
د تېـر شـوي يــادګارو وړې خـــبرې
کــړو به راويــــښ دا خـــوبولي زړونه
زمــا شــېرزيه دالفت خـــوږې خـــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانیمرګه

ټول دې وخـــوړم په زغــرده ځوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده ځوانیمرګه

چې په ټـولوکې په ماباندې مـــین شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانیمرګه

که مې سـرد نازولـــونه قـــربان کړم
دا لــــه ډیـرو نه بهــــترده ځوانیمرګه

دغــه ژونــد دحســرتــونو امیـــدونو
ډکـــه ځالــــــه د بشـــرده ځوانیمرګه

بـیړۍ درومـي ترمنزل پورې شـېرزیه
ډکـــــه لاره د خــطـــرده ځوانیمرګه

ځېره روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هـــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخـــپل کـــورورانونه به ترڅو وي

افـغانان يو د ورور وينه مـــو پکار ده
دايــو بل ته ګـــوت نيونه به ترڅو وي

مــورږ د ســولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ ســپېره لمــنه به ترڅو وي

دلتـه مړهلتـه زخمـي هلتـه يـتيم وي
داســې عـــمر تــېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونـــو مـــاتــېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
يوه مخ ته په کتو مې اوښکې راغلې

ټول غمونه مې د کور په وره ولاړ وي
ددې ژوند په تېريدو مې اوښکې راغلې

د ګلاب په څېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژيدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده ترې هېنداري نه شرميږي
خپل**شېرزي** ته په ليدو مې اوښکې راغلې

ژړا ده ژوند په ژړا ژوند ژړا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستاپه تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستاپه تمه

ستاخوښې نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستاپه تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستاپه تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدیګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه

د شاعرد شاعرى شعور دې مات کړ
د **شېرزي** دژوندچینه وې ستا په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره ورونه څومره خوندبه کوي
دا تیت پــرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قلم ته او په کاربه راشــي
روان د سـولـې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګناه کړېده څه مې جفا کړېده
ولې مې وژنې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوپښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خو زړګی ساتلی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتنې عنعنوي کلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره رښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مینه مینه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبــول کــړې رمــضــان له مــوږه
ستــا رالــيږلی دا فــرمــان له مـوږه

مونږه عاجز يو مونږ ګــناوې کړې
اوس به توئيږي تېرعصيان له موږه

هــا چې د زرو ميــاشتــو اجــر لري
د قــدر شپه مکــړې پنهان له مـوږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه يې مکړې په هيڅ شان له موږه

شــــېرزی لــرم د رحمتــونو امــيد
نــاراضه مکړې عالیشــان له مــوږه

پښتو په پښتو مشکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېـغ بانړه مې په ځيګر ولاړ وي

داچــې په نه خـــبره وران شو سره
رقيــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مـزه کـړي چنـارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نـــړۍ ښــــکلا وفا ده
زړه چــې مــين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی يمه غمونه پيايم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

ميـــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شېـــرزيه ويـنه کــې اثر ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د ژونــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شې له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ویـــاړلـــو پـــښتـــنو هـــېواده

خوب مې لیدلی که رښتیاشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چینې جګ چنارونه منګـــې
اې د شــــېرزي د امیدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفا

زما د واړه خاطرو دنیاګې
تاته پرته ده په سجدو دنیاګې

داچې د دار د پاسه مینه غواړي
دغه وفا د پښتنو دنیاګې

د خوشالیوکډې مخکې تللي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیاګې

د محبت زړونه یو ځودي پکې
کلې مو ډك له نفرتو دنیاګې

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیاکې

د زړه په سرمې دغمونوخیمه
د شېرزي عمر په سلګو دنیاګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باڼه

د چـــا وړې وړې خـــبرې ماته خوب راولي
لکـه دجګوغـرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښه ویښه
سهـار نـارې وهـي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشـې لشـې باڼودې وخوړلم
ستـا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســـن یې ډیر دګلابونونه شــېرزیه ګـله
هغه منګـي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرين تال

ځاځكي ځاځكي دباران را وريدل
خوږمن زړه مې د چا لارې ته كتل

د خيالونو په زرين تال كې مې شپه
ستا يادونه مې په زړه كې لوبيدل

په ګريوان اوښكې مې سم دم سمندر
ارمانونه د زړګي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګلابي نازك زړګوټي سوځيدل

څه په لپو لپو بنګ شيرزي وهلي
هم نشه دي هم خمار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډیرامـیدونه پســـرلی شو
نـوي نـوي هــوسونه پســـرلی شو

نوی کال شو د چنــار غېږه شوه ډکه
د مـــرغــانـو اوازونه پســـرلی شو

نوی کال شوغرونوشین څادرخورکړی
ځمکې وکړل سینګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځیـو ته روان په ډلــو ډلــو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپیره لمن په ټولیدو شوه
زانـو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قــــافله مـنزل ته رسي
د شپـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
یو خــواته کابــل بل پېښــور اوسي

نه ورکــوي لاس د وحــدت نه کــنه
ځــکـه یو په لــراو بل په بــر اوسي

ټوله دنیــاګــۍ ورته حـــــیرانه ده
ډیــر په غــدارۍ کې په هــنر اوسي

زړه او خــولــه یې زیاته فاصله لري
خــوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکــړي پښــتني رواج اوس نه کوي
هغــه پښــتانه چې په خــیبر اوسي

چاچې تل په موږ زهــــر خوړلي دي
یه شـــېرزیــه ها مو دزړه سر اوسي

ږیره ږوه په ږوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

یاري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د ځان نه منو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته یو ځلې ترغاړې وتو
غداران نه یو غداران نه منو

زړه مې دهغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شېرزیه یوچې نشي جان نه منو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لاوړه یې ګلدستــه یې زمـــا زړه یې
ښایسته یې عجیـبه یې ښایسته یـې

که محنت یې خوصحبت یې محبت یې
ته نغـمه یې ته ګیلـه یې ته کیسـه یې

تــه دنیـا یې ته وفا یې ته ښـکلا یې
مـلـکــه یې خـــزانه یې آیینــه یې

ژونــدون واړه غــاړه موږه دواړه
که خــوږه یې که ترخـه یې خاطره یې

ملنـــګـي ده پاچــاهي ده زندګي ده
چې درنــه یې په پــرده یې پښـتنه یې

ستاشیرزی دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څـه یې چې خپه یې په غوسه یې

ګرانه ستا په ګرانه ستا ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرګس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مينه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې يواځې ته بل چاته ځاى نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هيچرې دې رانشي
اوښکې په ګريوان زما ځي ځپې ځپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وينم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وايم توره غوندې تيره ده
نه چې مينه وکړې نه مينه ريبې ګله

ستاخوږې کيسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګى **شيرزى** واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې راوړل سره ګلـــونه په اختر کې
مـــا هم لـرې کـــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـــونه په اخترکې

خوښ دلــبرشو بختـورشو چـــې اخترشو
سره یـــو شول جــــدا زړونــه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پــېغلــو وکـــړل اتڼـــــونه په اختر کې

محبت یې په نفــــرت باندې غـــالب و
شـــېرزي وکـــړل اخــترونه په اختر کې

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه ځاځي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپېرزي دزړه درمان دی

ملنګي

لالـهانـده زندګـي راپسـې تښتي
خپل خيـالونه ليوني راپـسې تښتي

نه پوهيږمه چې داځنګه انځـوردی
چې دستورو رڼايـي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانـــو وفـــايي راپسې تښتي

که پـاچـا يــم دولـتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکـوم پـير په دعـا ده
نن شـېرزيه پسرلي راپسې تښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زمـــا زړه دی لـــرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تـــرینه غــــېږه راچاپـــیره
د چـــا دام کـــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نـــوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجـــهان دی یو ښـــاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګـــه چې له لرې دلـته راشي
د شـــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
لـه غمګـــينو انديښنونه يو ځل راشه

لـږ يې وتخـــــنوه ياره چې رضا شي
ستـــا د ډيرو يادـيـــدونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــــې شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
كـړې ملـهـم به پرهـــرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفـــــادار دي
تل زمـــا د زړه په خونه يو ځل راشه

داشيرزى شيرزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وكـــړې ارمـــانونه يو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د سترې انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکې موسکې شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډيوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شېرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

ډالـــۍ

زما د ښنګ خــوږو ملګــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شیبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پیوندشي پیوندونه واخلي
که په ما کــیږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښیوخاطرې زیاتې شوې
نــوره څه نه لــرم بس ښکلــوته کاته ډالۍ کړم

دا کلیــوالې پښتنــې پېغــلې بې پته مکــړې
د ښاري پېغــلو د حیـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمــا د مینــې د اظـهار تــوري قـلـــم یادوي
شېرزیه ژوندبه مې یوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناویټوپ

د زرو لښتـــه سپین او سره وشیندي
په لاره درومـــي بـــس کاته وشیندي

د پېغلتـــوب لـه نـــاز خبـــره نه ده
کـنه په ســـــره اور به اوبه وشیندي

ســـتا ناویتـــــوب زما د تـن جنازه
په تا ګـــلان په مـــا وابنـــه وشیندي

ناز به دې ورم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا ورُوکـــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخـــې خـواري ســـپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

هغه په دومره ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــاپېر د سروګلــو باران و تاته څه پته وه
د کلــي برسـر کـې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر دښکلاګانو ټــوپی
لکــه د واړه کلــي خــان و تاته څه پته وه

دښارکوڅې هم دخوښیوپرځای غم واخیستې
هلته خوهـرسړی په ځان و تاته څه پتــه وه

ښار ته راغلی نابــلد و کلیوال و ســـــړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبـه خـــوږ و تــرنـم و د هـــنر پاچـا و
شېـــرزیه هغـه مې ارمان و تاته څه پته وه

هره ورځ په ورځ ماګلری

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فـــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غته تـیـره کېږدم
وایي ګل خـــو په اوبو باندې اباد دی

تـــور بانه دې سپېلنیو نه بنـــه کار کا
دنګ وجود مې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجــنان کلـــي ته غلـی غلی دروم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکیسه کې نه دی دا شـېرزی دی
په ژوندون کې یې تنها یوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دي قربان شمه شېرزيه

چې راخوږ شي نود ځان شمه شېرزيه

دهــــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته

لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګـرم

هسې نه پکـــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيرږه کې روزلي

زه د هغو ســـــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولـــــو

نوو هيلو ترجــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم

يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

پوره دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړېدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده

ضیاالرحمن تنها

دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library